

mere at sætte dem sammefteds, og med det Løfte fra Landraaden i Sæberslev, at han senere skulde paavise dem Grændsen imellem tydsk og dansk Æsterritorium omkring Den Nærø, men hele denne noget besynderlige Sag, hvori de danske Autoriteter ikke have været indblandede, stod endnu uafgjort hen, da jeg med Kanonbaaden var ved Thorshuse den 16de September iaar. Jeg har isørigt indberettet dens Detailler til Indenrigsministeriet i en Skrivelse af 28de Oktober 1878, hvori jeg ogsaa tillod mig at paavise den Ulighed, der er tilstede ved saadanne heldigvis dog hidtil mindre Konflikter, idet vore Naboer mod Sydvest have et organiseret Fiskeritilsyn, der kommer tilstede og handler ved flige Leiligheder, hvorimod vore Fiskere staa uden den Beskyttelse, et saadant Tilsyn strax kunde yde dem.

Sdet jeg hermed skal afslutte denne Rapport, tillader jeg mig at gjøre dette med en Henviisning til tvende Rapporter, som jeg den 22de November 1878 og den 18de Marts 1879 har indsendt til Indenrigsministeriet, og som mere indgaaende behandle forskjellige Hovedspørgsmaal, Fiskerierne vedrørende, saasom Oprettelsen af et Fiskeritilsyn, Uensligheden af Forandringer i Fiskerilovforlaget og endelig vort Sildefiskeris Karakteristik. Jeg kan endeligen ikke unblade at fremhæve, at jeg overalt paa vore Fiskepladser ved den Nedebonhed, hvormed saavel de stedlige Autoriteter som Fiskerne selv og Andre i Fiskerierne Interesserede have forsynet mig med forlangte Oplysninger eller endog ere komne mig uopfordrede imøde med saadanne, samt igennem Samtaler med Sagkyndige, har fundet Beviser paa den almindelige Tilfredshed, hvormed man har troet at kunne hilse Kanonbaadens Udsendelse i Æsteraaret som en Forløber for videre Foranstaltninger fra Regjeringens Side til Bedste for Fiskerierne.

S. Bardenfleth.

Til Marineministeriet.

D.

Chefen for Kanonbaaden „Sachsen“. p. t. Odense den 28de Mai 1880.

Efter at have opholdt mig i Farvandet omkring Anholt den 19de og 20de d. M. modtog jeg ved min Ankomst hertil Ministeriets Meddelelse af 22de, hvormed der tilstilledes mig en Skrivelse fra Fiskerne paa Anholt til Folketingsmand, Capitain Paulsen, tilligemed en Erklæring fra Anholt Sogneraad om Dvergreb fra fremmede Fiskeres Side. Jeg skal derfor tillade mig kortelig at belyse Berettigelsen af den meddelte Klage.

I en Rapport til Marineministeriet af 9de October f. A. gjorde jeg som Chef for Kanonbaaden Billemoes, ubruset for at føre Tilsyn med Fiskerierne i vore Farvande, opmærksom paa det Flynderfiskeri med Snurrevaad, der af fremmede Fiskere drives paa vore Kyster ved Fornæs, Læsø og Anholt, og androg om Bemyndigelse til endnu i Æsteraaret at maatte vise de fremmede Fartøier, der dreve dette formentlig uretlig Fiskeri for tæt paa Landgrunden, længere ud til søs, idet jeg fremhævede, at Fiskerimethoden stræbe Haabunden og derved forhindre Fiskene i fremtidig at søge ind til de samme gode Fiskepladser, samt at dette Fiskeri drives i den kolde Nærstid, saalænge denne tillader det. Den ansøgte Bemyndigelse indtraf imidlertid ikke, og saaledes have de fremmede Fiskere usforstyrret kunnet vedblive at drive Fiskeri, specielt med Hensyn til den foreliggende Klage, under Anholt, lige indtil Fiskten om Foraaret søger længere til søs paa det dybere Vand, hvor Snurrevaad ei heller benyttes. Senad Æsteraaret kommer Fiskten tilbage og med den Fiskerne.

Sølge det Ovenstaaende er der altsaa for Dieblittet intet Fiskeri under Land ved Anholt og altsaa heller ikke Anledning til at foretage Videre i Sagen, selv om Ministeriet ellers maatte være tilbøjelig til at forbyde det paaklagede Fiskeri, naar dette drives af svenske Fiskere paa vort Æsterritorium. Efter Fiskeriet lige ved Land, hvor det paaviseligt vil være et Dvergreb mod vore egne Fiskeres Retigheder, da det ødelægger de ubsatte staaende Redskaber, anser jeg mig imidlertid for alt tilfredsstillende bemyndiget til at forhindre det.

Der laa for Tiden ialt 27 svenske Baade, dels Opjører, dels Fiskere, der sætte og røgte deres Garn flere Mile til søs og kun søge ind under Land for at søge Ankerplads i Mellemtiden. Disse Fiskere gjøre aldeles ingen Fortræd og deres fortræffelige Fartøier og Redskaber, deres Ihærdighed og paa Grund heraf gode Fangster burde kun være Anholtterne et godt Exempel til Æstertignelse.